

Eloiza Džejms

ZABRANJENA ZADOVOLJSTVA

Prevela Magdalena Reljić

Beograd, 2013.

1

Sent Džejms skver, London 1860.

SUDBINA SE obrušila na vikonta Djulanda tako silno da bi oborila i slabijeg – ili saosećajnijeg – čoveka. Za trenutak je samo nemo zurio u svog najstarijeg sina, ignorišući torokanje svoje žene. Povratila ga je jedna srećna misao: ista ta žena mu je podarila *dva* muška deteta.

Bez dalje rasprave, vikont se okrenu na peti i izdra na svog mlađeg sina: „Ako tvoj brat ne može da obavlja svoju bračnu dužnost, onda ćeš ti. Ponašaj se kao muško bar jednom u životu.“

Piter Djuland bio je zatečen očevim strogim stavom. Odgojen da uvek izgleda sabrano, kao pravi džentlmen, on popravi ešarpu u salonskom ogledalu, izbegavajući bratov pogled. Zaista, kako čovek da reaguje na takvu provokaciju? Ali Piter se, poput njegovog oca, brzo oporavljao od nepredvidljivih uvreda.

Obišavši divan, konačno sede na njega. „Predlažete da se oženim Džeringamovom kćerkom?“

„Naravno!“ brecnu se vikont. „Neko mora da se njome oženi, a tvoj brat je sebe upravo proglasio nesposobnim.“

„Ne slažem se“, naglasi Piter s prezrivo izrazom lica. „Nemam nameru da se ženim zbog vašeg hira.“

„Tako ti svega, imaš li ti imalo pameti? Naravno da ćeš se oženiti devojkom ako ti ja to naredim.“

„Ne planiram da se oženim, oče. Ni na vaš nagovor, niti na bilo čiji.“

„Ne lupaj! Svaki muškarac jednom treba da se oženi.“

Piter uzdahnu. „Ne slažem se.“

„U posljednjih šest godina, udvaraš se skoro svakoj lepotici koja je izašla u društvo. Da si se verio nekom od njih, ne bih te sada gnjavio. Ali, budući da ti to nije bilo ni na kraj pameti, oženićeš se Džerningamovom kćerkom.

Učinićeš kako ti ja kažem, momče“, zaurla vikont. „Tvoj brat nije dorastao tom zadatku i zato ćeš ga ti izvršiti. Bio sam vrlo tolerantan prema tebi. Sada si mogao biti u vojsci. Jesi li razmišljao o tome?“

„Radije ću nositi pušku nego ženu“, uzvratila Piter.

„Ne dolazi u obzir“, ljutnu se njegov otac. „Tvoj brat je godinama na samrti.“

U salonu nastade neprijatan muk. Piter smrknuto pogleda svog starijeg brata, čije je mišićavo telo svedočilo o njegovoj fizičkoj snazi.

Erskin Djuland, koji je do tada zamišljeno gledao u svoje savršeno ispolirane vojničke čizme, nevoljno diže pogled ka svom ocu. „Ako Piter neće, ja ću se oženiti njome.“ Njegov duboki glas ispuni tihu prostoriju.

„I šta ćeš time postići? Ne možeš valjano obaviti posao, a ja neću da ugovaram brak sa Džerningamom samo zbog... zbog... toga. Imam svoje principe. Zaboga, devojka ima pravo da očekuje sposobnog muža.“

Kvil, kako su Erskina od milošte zvali, otvori usta da odgovori ocu, ali ipak očuta. Mogao je da konzumira brak, svakako, ali to ne bi bilo prijatno iskustvo. Svaka žena je zasluživala više od onoga što je on mogao da joj pruži. Dok se on pomirio sa svojom bolešću, naročito sada kada je konačno prestala da ograničava njegovo kretanje, trodnevna migrena je i dalje pretela da zaseni njegovu bračnu sreću.

„Ovo ne možeš da pobiješ, zar ne?“ Vikont trijumfalno pogleda svog starijeg sina. „Da se razumemo, ja nisam pijačar koji ti uvaljuje kvarnu robu. A mogao bih, zato se pazi. Devojka neće ništa znati, naravno, sve dok ne bude prekasno. I njen otac je lud što je nije ni dopratio ovde.“

„Ovo je poenta“, nastavi Djuland, okrenuvši se prema svom mlađem sinu, „devojka očekuje da se za nekoga uda. I ako ne za Kvila, onda će za tebe. Poslaću joj tvoju sliku sledećim brodom.“

Piter procedi kroz stisnute zube, naglašavajući svaku reč. „Neću da se ženim, oče.“

Vikontovi obrazi pocrveneše. „Prestani da se opireš. Tako mi boga, učinićeš kako ti kažem!“

Piter je izbegao očev pogled, navodno zaokupljen skidanjem končića sa crnog, plišanog okovratnika svog jutarnjeg ogrtača. „Izgleda da me

Zabranjena zadovoljstva

nisi dobro razumeo. *Odbijam* da se oženim Džerningamovom kćerkom.“ Jedva primetno podrhtavanje u njegovom glasu otkrivalo je frustraciju.

Vikontesa se oglasi pre nego što je njen suprug stigao da plane. „Terlove, ne sviđa mi se boja tvog lica. Možete li kasnije da nastavite ovaj razgovor? Znaš da ti je lekar rekao da se ne uzrujavaš.“

„Koješta!“, pobuni se vikont, dozvolivši ipak svojoj ženi da ga posadi na kauč. „Bolje bi ti bilo da mi udovoljiš, gospodine Pitere Djulande, inače ćeš završiti iza ovih vrata.“ Vene na njegovom čelu alarmantno su nabrekle.

Vikontesa uputi molećivi pogled svom mlađem sinu. Piter stisnu vilice na identičan način kao što je to činio njegov otac.

Ali, pre nego što je Piter stigao da bilo šta kaže, vikont opet skoči na noge. „I šta ja sad da radim sa tom jadnicom koja dolazi čak iz Indije? Da joj kažem kako ti nećeš da se ženiš? Hoćeš ti da saopštiš mom starom prijatelju Džerningamu kako odbijaš da se oženiš njegovom kćerkom?“

„Upravo to i predlažem“, uzvрати Piter.

„A šta ćemo s novcem koji mi je Džerningam godinama slao, a? Dao mi ga je na reč – da radim s njim šta god želim! Da tvoj brat Kvil nije stekao bogatstvo uloživši u Istočnoindijsku kompaniju, Džerningam bi mi i dalje pozajmljivao novac. Kako stvari stoje, smatrali smo to mirazom. *Oženićeš* se tom devojkom ili ću... ili ću...“

„Kvil može da mu vrati novac“, predloži Piter.

„Dodavola! Već sam dozvolio tvom bratu da uđe u trgovinu, okuša se na berzi – nek sam proklet ako mu dozvolim da otplaćuje moje dugove!“

„Ne vidim zašto ne“, zamišljeno će Piter. „Otplatio je sve drugo.“

„Dosta! Jedini razlog što tvoj brat... jedini razlog što sam dozvolio Erskinu da izađe na tržište jeste – dakle, zato što je bogalj. Ali on se bar ponaša shodno svojim prilikama. Ti, ne samo što si ništavan, već se ponašaš kao drski, pomodarski izrod!“

Kad je vikont udahnuo vazduh, Kvil presrete pogled svog mlađeg brata. U dubini Kvilovog prećutnog izvinjenja, Piter prepozna nagoveštaj bračnih okova.

Vikont je zurio sa frustracijom naprasitog, zadržiglog Engleza, oca čiji mlađi sin nije ni nalik njemu. Piter očajnički pogleda u svoju majku, ali tamo ne nađe podršku.

Plasio se. Stomak mu se grčio. On otvori usta da se pobuni, ali nije mogao da smisli ništa pametno. I konačno, generacijski utkana pokornost nadvlada sve.

„U redu“, pokunjeno reče.

Kiti Djuland ustade i priđe da ga poljubi u znak zahvalnosti. „Dragi Piter“, kaza mu, „uvek si mi bio uteha, dobro moje dete. Istina, udvarao si se mnogim ženama, ali nijednu nisi zaprosio. Sigurna sam da će Džerningamova kćer biti savršena prilika za tebe. Njegova žena je bila Francuskinja, znaš.“

Kiti je u očima svog sina ugledala mračnu turobnost, koja joj nije bila draga. „Postoji li neka druga? Postoji li žena koju se planirao da oženiš, mili?“

Piter odmahnu glavom.

„Onda dobro“, vedrije će Kiti. „Bićemo časni i pošteni kada ta devojka – kako se zove, Terlou? Terlou!“

Kada se Kiti okrenula, ugledala je svog muža presamićenog i bledog. „Nešto me steže u grudima, Kiti“, prošišta on.

I kada je vikontesa istrčala iz salona, bila je previše uspaničena da bi primetila njihovog odanog batlera, Kodsvolopa, kako stoji s druge strane vrata.

„Pošalji po doktora Prišijana“, vrisnu ona i utrča nazad u salon.

Punačak, ali uvek ažuran, Kodvolop nije odoleo a da ne baci radoznali pogled ka starijem Djulandovom sinu pre nego što je pozvonio lakeju. Bilo je zaista neverovatno. Erskin je imao pojavu kojoj se Kodsvolop oduvek divio: čvrsto telo na kom su uske pantalone i sako stajali kao saliveni, i za kojim su sluškinje potajno uzdisale. Njegova bolest se zasigurno ticala intimnih delova. Kodsvolop saosećajno zadrhta.

U tom trenutku, Kvil okrenu glavu i ugleda batlerovo lice. Kvilove zelenosive oči ljubopitljivo su vrebale na licu preplanulom i stegnutom od bola. Ne trepnuvši, uputio je Kodsvolopu pogled od kog se ovaj smrztao.

Batler šmugnu u hodnik i pozvoni lakeju. Vikont je u pratnji njegove džangrizave žene prebačen u spavaću odaju. Mladi Piter je iz salona izašao sa ubilačkim izrazom na licu. Potom je, nešto sporije, otišao i Kvil, ostavljajući batlera da za njima zatvori vrata od salona.

Cela stvar je utanačena tri meseca kasnije. Gospođica Džerningam trebalo je da stigne na *Plasiju*, fregati* koja će iz Kalkute doploviti za manje

* Fregata – ratni brod, srednje veličine.

Zabranjena zadovoljstva

od nedelju dana. Vikont je poslednji izliv besa imao kada je Piter, dan pred dolazak gospođice Džerningam, najavio svoj odlazak na selo. Ali, do večere petog septembra potišteni mladoženja je, umesto u Herfordšir, otišao u svoj klub, a vikont Djuland je nad gulašem od goluba ponovio da će brak rešiti sve njegove probleme. Vikont i vikontesa prećutno su delili mišljenje da se Piter, u slučaju da ostane prepušten sam sebi, verovatno nikada ne bi oženio.

„Smiriće se čim stigne ta devojka“, reče Terlou.

„Imaće prelepu decu“, zaključio Kiti.

Samo je Kvil imao neku zlu slutnju u vezi s predstojećim venčanjem. Nakon što su njegovi roditelji napustili salon, nervozno je prišao prozoru s pogledom na vrt. Nagnuo se i oslonio čelo na staklo, premestivši nešto težine sa svoje ozleđene desne noge. Navikao je na preku narav svog oca. Godinama je tolerisao njegovo ponašanje, ali je na kraju ipak radio po svome. Piter se savijao kako vetar duva, i stoga nije bilo iznenađujuće što se naposletku ipak povinovao vikontovoj želji. Naravno, Piter neće moći da izbegne taj brak, čim bude shvatio da tim činom on ili njegov sin nasleduju titulu.

Ali čudna zebnja uvukla se u Kvilovo srce. Jedini se setio devojčinog imena: Gabrijela Džerningam. I kakav će Gabrijelin život biti u braku sa Piterom? Biće to urban, sofisticiran život. Mladi parovi trebalo bi da vode bračni život kakav je Kvil često viđao u *visokom društvu*: hladan i ućtiv.

On se uspravi, protežući leđa. Kroz tamno staklo, telo mu je bilo oivičeno svetlošću, dok mu je odeća milovala svaki mišić. Bilo je to telo prekaljeno odricanjem, vežbama i bolom: telo čiji je gospodar znao koliki mu je prag izdržljivosti. Ali ne i telo prosečnog džentlmena londonskog *otmenog društva* iz 1806. godine.

Kvil zabaci kosu sa čela. Neka je proklet ako opet nije prerasla modernu dužinu. Za trenutak ga zapljusnu sećanje na vetar koji mu šiba lice i mrsi kosu dok galopira na pastuvu.

Jer konji su, poput seksa, postali privilegija koja ga je više koštala nego što mu je pružala zadovoljstvo. Ritmičko jahanje na leđima konja uvek je rezultiralo trodnevnom agonijom u zamračenoj sobi, kada se njegovo telo kupalo u znoju i grčilo od muke, a glava pucala od bolova. Jedina dijagnoza koju su mu lekari dali bila je da je to posledica njegove povrede glave od pre šest godina, koja je dovela do toga da više nije mogao da izdrži ritmičnost. Nijednu vrstu ritmičnosti.

Kvil stisnu vilice i s naporom odagna viziju galopirajućeg konja. U njevoj glavi nije bilo ničeg goreg od žaljenja za nemogućim. Žene i konji jednostavno su bili deo njegove prošlosti, ali ne i budućnosti.

A onda mu se usne raširiše u kez. Dve njegove najveće ljubavi – jahanje konja i žensko društvo – bile su radosti koje Pitera uopšte nisu zanimale. Bože, kako su on i njegov brat bili različiti, kao nebo i zemlja.

Ali Kvil je verovatno uzalud brinuo za Gabrijelu i Pitera. Njegov brat možda nije bio spreman za brak, ali je voleo žene. Fina francuska gospođica, s kojom će Piter ćaskati o modi i posećivati balove, mogla je vrlo lako da postane njegova najbolja prijateljica. A Gabrijela je bilo elegantno ime, ono koje su obično nosile žene modernih shvatanja. Piter je gajio veliko divljenje – ali nedovoljno strasno – prema fizičkoj lepoti. Mlada, svestrana Francuskinja zacelo će biti u stanju da ga privoli na neželjeni brak.

NAŽALOST, KVIL NE BI GAJIO takve nade da je samo mogao videti gorepomenutu, svestranu Francuskinju.

Piterova verenica je klečala na podu svoje kabine, zureći u ozbiljno lice devojčice koja je sedela na hoklici. Gabrijeli je kosa bila našušurena oko ušiju, a staromodna haljina pogužvana. Ličila je na sve, samo ne na sofisticiranu francusku gospođicu iz *La Belle Assemblée*.*

„Tigar se šunjao kroz džunglu“, reče Gabi uzbuđljivim šapatom. „Šapu pred šapu, koraćao je nećujno, ne želeći da poremeti kreštanje svraka u krošnjama. Dugim jezikom oblizivao je očnjake, posmatrajući kako ukusan obrok skakuće ispred njega.“

Fibi Pensington, petogodišnje siroče poslato da živi kod svojih engleskih rođaka, vidno zadrhta kada je Gabi začkiljila svojim pitomim smeđim očii, oponašajući zverski pogled.

„Kada je tigar stigao na rub šume, naglo se ukopao. Divokoza je hodala po obali, gazeći svojim belim kopitama po samoj ivici nemirnih, plavih talasa Indijskog okeana. A tigar se plašio vode. Prazan stomak ga je terao da lovi, ali srce mu se grčilo od straha. Zastao je u senci drveta bongo-bongo...“

„Ali gospođice Gabi“, prekide je Fibi, „šta će tigar večerati ako ne ulovi divokozu? Zar neće biti gladan?“

* Modni londonski časopis tadašnje Engleske. (Prim. prev.)

Zabranjena zadovoljstva

Gabine tamne oči zasijaše. „Možda je tigar bio toliko prestravljen da se popeo na najvišu planinu i živeo od voća i povrća.“

„Ne bih rekla.“ Fibi je bila vrlo pametna devojčica. „Mislim da bi tigar radije ulovio divokozu i pojeo je za večeru.“

„Tigrovi imaju urođeni mačji strah od vode“, pojasni Gabi. „Naš tigar nije video lepotu talasa koji su umivali peščanu plažu. Njemu su ti talasi izgledali kao rakova klešta koja će mu precvikati nogu!“

Fibi uzbuđeno vrisnu kada se vrata od kabine otvoriše, prekinuvši čaroliju Gabinog pripovedanja.

Na vratima je stajala Judora Sibald u crnom ogrtaču i posmatrala prizor pred sobom. Gospođica Gabrijela Džerningam puzila je po podu. Kao i uvek, kosa joj je bila raspuštena i neuredna, a haljina pogužvana. Gospođa Sibald nije u tom prizoru videla lepotu Gabine sjajne zlatnosmeđe kose koja se, bez češljica i šnalica, prosula kao griva. Ne – ono što je Fibina guvernanta videla bila je tipična prostakuša, mlada dama čija je kosa svedočila o njenom opštem nevaspitanju.

„Fibi“, reče gospođa Sibald glasom kreštavim poput zarđale kapije.

Fibi skoči na noge i učtivo se nakloni.

„Gospođice Džerningam“, procedi guvernanta, kao da se obraća sluškinji.

Gabi je već bila na nogama i pozdravljala gospođu Sibald šarmantnim smeškom. „Oprostite nam...“, poče ona.

Ali gospođa Sibald nije joj dala priliku. „Gospođice Džerningam, možda sam vas pogrešno razumela.“ Međutim, svojim držanjem pokazivala je da nikada ništa nije pogrešno razumela. „Da li ja to nisam dobro čula ili ste upravo rekli *precvikati nogu*?“

Zaista, pomisli Gabi, *Sibaldova nije mogla da uđe u gore trenutku.*

„O, ne“, reče Gabi umirujućim glasom. „Samo sam pričala Fibi biblijsku priču.“

Gospođa Sibald stisnu usne. Ono što je čula nije bilo ni nalik biblijskim pričama.

„Priču o Joni i kitu“, žurno će Gabi. „Znate, gospođu Sibald, budući da je moj otac misionar, nalazim da je sasvim prirodno povezivati biblijske priče sa predelima kroz koje putujemo.“

Gospođa Sibald donekle opusti stisnute usne. „Pa, u tom slučaju, gospođice Džerningam, u redu“, reče s dozom olakšanja. „Ali nemojte previše uzbuđivati dete. Uzbuđenje škodi varenju. I gde je lord Kasi Rao Holkar?“

„Mislim da Kasi trenutno drema, gospođo Sibald. Spomenuo je da će pileći.“

„Oprostite što ću vam ovo reći, gospođice Džerningam, ali razmazili ste tog dečka. Bio on princ ili ne, neka poučna biblijska priča dobro bi mu došla. Uostalom, domorodac je. Samo bog zna pod kakvim je uticajem bilo to dete.“

„Kasi je odrastao u mojoj kući“, podseti je Gabi. „Uveravam vas da je hrišćanin koliko i mala Fibi.“

„Kakvo nerealno poređenje“, zaključi gospođa Sibald, „da Indijac može biti hrišćanin jednako kao englesko dete. No, vreme je za čaj“, objavi ona. „Gospođice Džerningam, vaša kosa se opet raspustila. Predlažem vam da se upristojite.“ I posle te unižavajuće poruke, gospođa Sibald napusti kabinu.

Gabi uzdahnu i utonu u stolicu, shvativši da previše divljih kovrdža visi oko njenog lica. A onda je neko povuče za haljinu.

„Gospođice Gabi, zaboravila je na mene. Da je podsetim?“ Okrugle plave oči zurile su u Gabi s obožavanjem.

Gabi podiže Fibino vitko telašce na svoje krilo. „Kunem se da si porasla za pola glave na ovom putovanju.“

„Znam“, uzvratila Fibi, gledajući razočarana u porub svoje haljinice. Dosezala mi je do listova. „Ako mi haljine još malo okraćaju, videće mi se duge gaće!“, užasnuto je iskolačila oči.

„Sigurna sam da ćeš dobiti nove haljine kad stignemo u Englesku.“

„Mislite li da ću joj se svideti?“, šapatom upita Fibi.

„Kome?“

„Mojoj novoj majci.“

„Kako možeš da joj se ne sviđaš? Ti si najslađa petogodišnja devojčica na celom brodu“, uteši je Gabi, prislonivši obraz uz Fibinu meku kosu. „U stvari, ti si najslađa petogodišnja devojčica koja je ikad putovala iz Indije.“

Fibi joj spusti glavu na rame. „Jer, kad sam se opraštala od moje dadilje“, što je bio oproštaj koji je doživela tragičnije od smrti svojih roditelja, koje jedva da je poznavala, „rekla mi je da moram da budem izuzetno dobra, inače me moja mama neće voleti, pošto nemam nimalo para da joj odnesem.“

Gabi je u sebi proklinjala Fibinu dadilju, i to nije bilo prvi put. „Fibi“, pojasni ona odlučnim glasom, „novac nema nikakve veze sa tim da li

Zabranjena zadovoljstva

majka voli svoju decu ili ne. Tvoja nova mama će te voleti čak iako doputuješ u spavaćici!“

Iskreno se nadala da je to tačno. Kapetan broda joj je rekao da nije stigao odgovor na poslednje pismo koje je poslala Fibinoj tetki s majčine strane, devojčicinoj jedinoj živoj rođaki.

„Gospođice Gabi“, reče Fibi oklevajući. „Zašto ste rekli gospođi Sibald da pričate o Joni i kitu? Dadilja me je učila da nikada ne lažem – posebno ne zaposlena lica. A gospođa Sibald je zaposleno lice, zar ne? Zaposlena je da me prati do Engleske.“

Gabi zagrlj Fibi. „Tvoja dadilja je uglavnom u pravu. Ali ponekad je laž dozvoljena ako si prinuđena da nekog usrećiš. Gospođa Sibald bi volela da misli kako učiš priče iz *Biblije*. I bila je srećna kad sam joj to rekla.“

„Ne verujem da je gospođa Sibald ikada srećna“, zaključj Fibi posle kraćeg razmišljanja.

„Možda si u pravu“, uzvratj Gabi. „Ali u tom slučaju, Fibi, još je važnije da je ne nerviraš.“

„Mislite li da će moja nova mama biti srećna ako je slažem da imam nešto novca? Hoće li me tada više voleti?“

Gabi proguta knedlu. „O, dušice, mislila sam samo na sitne laži. Nešto tako ne možeš da kažeš svojoj novoj mami! To je *velika* neistina, suprotna od male. A važnim ljudima kao što je nova mama ne smeš da govoriš čak ni male neistine.“

Nastade neprijatna tišina.

Gabi je grozničavo razmišljala. Uprkos želji da jednog dana i sama ima decu, počela je da uviđa koliko je teško podizati ih.

„Nosite li vi novac svom novom mužu?“, upita Fibi, ne dižući glavu sa Gabinog ramena.

„Da“, nevoljno reče Gabi. „Ali neće taj novac naterati Pitera da me voli.“

Fibina glavica diže se poput radoznalog crvendaća iz gnezda. „Zašto neće?“

„Piter će me voleti zbog mene same“, reče Gabi, ubeđena u to. „Baš kao što će tvoja mama voleti tebe.“

Devojčica skoči na noge. „Zašto ste onda gospođi Sibald rekli da je Kasi u svojoj sobi i da drema? To niti je tačno niti ju je usrećilo.“

„Tu važi drugo pravilo“, pojaśni Gabi. „Moj dobri Kasi se nasmrt plaši gospođe Sibald.“

„Koje drugo pravilo?“, upita Fibi.

„Moraš štititi slabije od jačih“, reče Gabi. I dodade: „Što je jedino ispravno, Fibi. Znaš kakav je Kasi. Prepustiti ga gospođi Sibald bilo bi isto kao predati divokozu tigru.“

Začu se šuškanje iza paravana kojim je kabina bila odeljena od ku-paonice. Devojčica gvirnu iza. „Kasi, vreme je da izađeš odatle“, naredi ona, stavljajući ručice na bokove. „Šta bi gospođa Sibald rekla da te vidi u koritu kompletno obučenog?“

„Pusti ga ako mu se tako sviđa“, doviknu Gabi s drugog kraja sobe.

Ali Fibi odmahnu glavom, s odlučnošću koja bi zadivila gospođu Si-bald, i reče: „Vreme je za čaj, Kasi. Ne brini. Gabi više neće pričati o tigru.“

Izuzetno mršav momčić tamne kože i nevinih očiju promoli glavu iza paravana, nevoljno napuštajući svoje sklonište.

Fibi ga uze za ruku i povuče ga u kabinu. „Nema nikog osim nas, Kasi.“

Uplašene smeđe oči poleteše ka Gabinom nasmejanom licu i ruci koju mu je pružila. Kasi je želeo da izađe, očigledno, ali se nalazio na drugom kraju prostrane sobe.

Fibi ga nestrpljivo povuče sebi. „Gospođa Sibald misli da spavaš, tako da si bezbedan.“

„Popićemo čaj zajedno“, uveri ga Gabi, kada je konačno skupio hra-brost da joj priđe. Čučnuo je pod njenu ruku, poput pileta pod kvočkinu krilo. „Jesi li gladan, braco?“

„Kasi nije vaš brat“, podseti je Fibi. „On je princ!“

„Tačno. Ali njegova majka je u srodstvu sa prvom ženom moga oca. I odrasli smo zajedno, pa ga doživljavam kao brata.“ Kasi je prestao da drhti i sada se igrao medaljonom koji je Gabi nosila oko vrata, pevušeći neku veselu pesmicu.

Fibi im priđe sa druge strane, naslonivši se na Gabinu nogu. „Mogu li opet da vidim sliku vašeg verenika?“

„Naravno.“ Pred sam odlazak iz Engleske, Gabi je dobila minijaturu svog budućeg mladoženje. Ona nežno uze medaljon iz Kasijevih nesprenih ruku i otvori ga.

„On vas čeka u Londonu, gospođice Gabi?“

„Da“, tiho reče Gabi. „Srešćemo se svi na pristaništu, Fibi, dušo. Tvoja nova majka će nas čekati i gospođa Malabrajt će upoznati Kasija, zar ne, medeni?“ Gabi pogleda u Kasijevo sićušno lice.

Zabranjena zadovoljstva

Na njeno zadovoljstvo, dečak klimnu glavom. Gabi ga je svakodnevno podsećala da će gospođa Malabrajt doći po njega čim brod pristane.

„I šta će se onda dogoditi, Kasi?“, upita Gabi.

„Ja živeti sa gospođa Malabrajt“, odgovori dečak. „Ja volim gospođa Malabrajt.“ Senka mu pređe preko očiju kad je dodao: „Ja ne volim gospođa Sibald.“

„Gospođa Malabrajt će te odvesti svojoj kući i više nikada nećeš videti gospođu Sibald“, reče mu Fibi pomalo naređivački. „Ali ja ću ti dolaziti u posetu. Tajno ću te posećivati i nikome neću otkriti gde živiš.“

„Da“, reče Kasi s prizvukom radosti u glasu i nastavi da se igra Gabinim medaljonom.

„Volite li svog novog muža, gospođice Gabi?“, upita Fibi.

Od samog pogleda na Piterov minijaturni portret, njegove blage oči i talasastu kosu, Gabino srce lupalo je brže.

„Da, volim ga“, tiho reče.

Fibi, koja je već u petoj godini bila nepopravljivi romantik, uzdahnu. „Sigurna sam da i on voli vas, gospođice Gabi. Jeste li mu poslali svoju sliku?“

„Nije bilo vremena.“ A i da jeste, Gabi mu je ne bi poslala. Na jedinom portretu koji je njen otac dao da se izradi izgledala je predebelo, okruglog lica.

Gabi zatvori medaljon.

Ali nešto kasnije, dok je sa Fibi i Kasi pila čaj i jela suvi tost, što je već nedeljama bila jedina poslastica iz brodske kuhinje, Gabi nije prestajala da sanjari o svom lepom draganu. Božjom milošću pripao joj je verenik koji ima sve o čemu je maštala: izgledao je kao pravi džentlmen, savršeno vičan vođenju učtivih razgovora, i nije ni približno bio hladan i zadržgao kao njegov otac.

Gabino srce se topilo. Piter će zacementovati bitu odan suprug i divan otac. Već je zamišljala sebe sa četvoro ili petoro dece, i svi su imali očeve oči.

Svakoga dana bila je sve dalje od Indije i frenetičnih grdnji svoga oca: *Gabrijela, drži jezik za zubima! Gabrijela, opet me sramotiš svojim bestidnim ponašanjem!* I najgora od svih: *Svemogući bože, zašto si me kaznio ovim beščasnim i brbljivim derištem?!*

Njena sreća rasla je sa svakom pređenom morskom miljom.

Njeno samopouzdanje takođe. Piter će je voleti kao što njen otac nikada nije. Imala je osećaj da su mile Piterove oči već pronikle u njenu

dušu i tamo videle pravu Gabi: onu koja je vredna ljubavi, koja nije samo nepromišljena i smotana. Pravu Gabi.

I TAKO ĆE NAGOVEŠTAJ Gabrijele Džerningam, zajedno sa njenim snovima, do temelja uzdrmati Kvila.

Ali budući da Kvil nije bio sklon maštanju niti je ikada pokazao talenat proricanja, ubedio je sebe da će gospođica Gabrijela Džerningam njegovom mlađem bratu biti dobra žena. I kada je te večeri zatekao Pitera u njegovom klubu, to mu je i rekao.

Piter je bio zle volje i na dobrom putu da se napije. „Uopšte te ne razumem.“

„Novac“, kratko uzvratil stariji brat.

„Novac? Kakav novac?“

„Njen novac.“ Kvil je osećao blagu krivicu što o Gabrijeli priča kao da je roba, iako je to na neki način i bila. „S Džerningamovim novcem moći ćeš da priuštiš svu onu odeću koju toliko voliš.“

„I sada nosim prvoklasnu odeću“, prezrivo će Piter, smatrajući sebe kremom londonske mode.

„Nosiš odeću koju ja plaćam“, podseti ga Kvil.

Piter stisnu usne. Bilo je uzaludno – i mimo njegove blage naravi – da ističe kako će sav novac njegovog starijeg brata jednog dana biti njegov, osim ako Kvil nekim čudom ne zaleči svoje migrene.

Ipak, prijalo bi mu da ima sopstveni novac, bez svake sumnje.

Kvil spazi iskru interesovanja u Piterovim očima i nasmeja se od srca. Potapšao je svog brata po leđima i napustio klub.

VIKONT DJULAND, neupućen u morska plovila i njihov raspored, poslao je mladog konjuškarskog pomoćnika Džordža u londonsku luku onog jutra kada je *Plesi* trebalo da uplovi. Ali posle dve nedelje slanja Džordža na pristanište, vikont i vikontesa otputovaše u Bat, u nadi da će tamošnje termalne vode okrepiti vikontovo zdravlje. Kiti je batleru Kodsvolopu ostavila stroge instrukcije da im javi čim stigne vest o *Plesiju*. I svakog jutra naredne tri nedelje, mladi Džordž se vraćao kući u sve gorem stanju, provodeći dane u pivnicama duž pristaništa.

Tek 2. novembra, *Plesi* je konačno uplovio u luku i ukotvio se. Mladi Džordž pohitao je nazad na Sent Džejms skver da saopšti vest.

Ali zatekao je praznu kuću. Budući mladoženja, Piter, u poslednje vreme retko se mogao zateći kod kuće. Njegov lakej je saopštio da se gospodar ne oseća dobro, što je zdušno zabavilo poslugu. A nije se osećao dobro jer nije želeo da se oženi bogatom naslednicom!

Zapravo, jedini član porodice u rezidenciji bio je Kvil, koji je sedeo u vrtu i čitao izveštaje svog sekretara. Posle nezgode, koja ga je zadesila pre šest godina, Kvilu su bile uskraćene uobičajene aktivnosti engleskog džentlmena. Stoga je svoju zavidnu inteligenciju usmerio na posao. Nijedan od njegovih učitelja na Itonu – gde su ga smatrali studentom generacije – ne bi bio iznenađen Kvilovim poslovnim uspesima. Iako je prvo bogatstvo stekao uloživši u Istočnoindijsku kompaniju, Kvil je sada posedovao fabriku vune u Jorkširu i vinariju u Lankaširu.

Međutim, više je voleo investiranje nego vlasništvo. Zapošljavao je petnaestak ljudi koji su za njega obavljali poslove po ostrvima koja su pripala Britaniji, ulažući u rudnike bakra i uglja. Odnedavno je svoje investicije

slao tajno, podstaknut glasinom da je interesovanje Erskina Djulanda za određenu firmu zasigurno podizalo vrednost deonica na londonskoj berzi.

U svakom slučaju, Kvilove misli odlutale su od procena Mognola i Bultona, tekstilnih magnata, koje je držao u šaci. Baštenska staza bila je pokrivena opalim lišćem. Tokom prve godine oporavka od povrede provodio je sate planirajući uređenje vrta koji se video iz njegove sobe. Sada su krošnje mladih šljiva bile otežale od plodova, a kasne jabuke povremeno bi opadale, kotrljajući mu se oko stopala.

Ali proteklih nedelja postao je rasejan čak i u vrtu. Nije se mogao usredsrediti na brojne izveštaje koji su čekali njegovu procenu. Šetao je stazama, ali nije uspeo da smisli nijedno značajno rešenje za vrt. Uzbudjenje tokom poslednjih pet godina kao da je splasnulo i vrt je postao njegov zatvor, njegov radni kavez.

Mladi Džordž je učtivo stajao sve dok Kvil nije digao pogled. Nije čekao da mu se obrati; mladi gospodar nikad nije govorio ako nije morao. „*Ples* je pristao, gospodine, a gospodin Kodsvolop ne zna gde je gospodin Piter Djuland...“

Kvil ustade. „Obavesti Kodsvolopa da ću ja otići po gospođicu Džerningam.“

Upravo mu je to i bilo potrebno: vožnja do užurbanog pristaništa. Makar i samo zato da pokupi buduću nevestu svoga brata.

Pola sata kasnije, Kvilova elegantna kočija stigla je u luku. Bacio je uzde svom konjušaru i zaputio se drumom prema pristaništu, probijajući se kroz užurbanu Trgovačku ulicu.

Utom se začu povik: „Hej! Djulande! Dobar dan, milorde! Jeste li došli da nadgledate istovar robe?“ Gospodin Timoti Vodel nije mogao da obuzda svoju radoznalost. Svi su znali da je Djuland pretvarao u zlato sve čega se lati. I zato je ovaj želeo da čuje mišljenje o pamuku koji je upravo kupio na aukciji.

„Ne danas“, doviknu Kvil.

Okrenuo se s izrazom lica koje ne trpi pitanja, a koja su Vodelu bila na vrh jezika. Ali više nije se usudio da spomene pamuk.

„Hladni gad“, promrmlja Vodel gledajući kako Kvil nestaje u masi.

Kvil nije primetio njegovu netrpeljivost. Nije mu padalo na pamet da Vodel očekuje više od običnog odgovora.

Kada je stigao do broja četrnaest, Kvilove oči se zaustaviše na ženi, očigledno putnici koja se iskrcala sa *Plesija*. Dok joj je prilazio, Kvil zapazi da

Zabranjena zadovoljstva

ona drži dete za ruku. Po svemu sudeći, Piterova nevesta je, poput svake nežne Francuskinje, čekala pratinju.

Kvil ode na ivicu pristaništa i zaustavi mornara sa *Plesija*. „Gde mogu da nađem gospođicu Džerningam?“

Mornar se naceri. „Eno je.“

Kvil se sporo okrenu. Žena je upitno gledala u njega. *Doda vola!* pomisli Kvil. *I doda vola, doda vola, doda vola!* Gospođica Džerningam bila je prelepa. Nije ni sumnjao da je to ona. Imala je najpunije, najsočnije usne koje je ikada video i oči... oči boje zrelog konjaka, osenčene i tople. Ali Kvilovu pažnju zaokupila je njena kosa. Bila je zlatnosmeđa, boje bruniranog mesinga – i padala je u slapovima i kovrdžama koji su činili da Gabrijela Džerningam izgleda kao da je upravo ustala iz kreveta. Srećnog kreveta. U stvari, bila je sušta suprotnost elegantne Francuskinje. *Doda vola.*

Kvil utom shvati da nepristojno zuri u ženu, a da se nije ni predstavio.

„Izvinjavam se“, reče on, duboko joj se naklonivši. „Ja sam Erskin Djuland i uskoro ću imati zadovoljstvo da postanem vaš dever.“

„O“, promuca Gabi. U jednom užasnom trenutku pomislila je da je to Piter, njen budući mladoženja. Sada, shvativši da Erskin, iako je samo podsećao na svog brata, zapravo nije bio ni nalik liku iz njenog medaljona, Gabi odahnu. Ne, Erskin je bio užasavajuće muževan. Previše krupan, pre svega. I njegove oči bile su tako... tako zapovedničke.

Gabi se damski nakloni. I pre nego što je stigla da nešto izusti, neko je povuče za ogrtač.

„Gospođice Gabi, je li to vaš verenik?“ Fibine oči sijale su od uzbuđenja.

Gabi blago porumene, presrevši Erskinov pogled. „Upoznajte gospođicu Fibi Pensington. Fibi i ja zajedno smo provele veći deo ovog putovanja“, pojasni ona. „Fibi, ovo je gospodin Erskin Djuland, Piterov brat.“

Gospodin Djuland odmeravao ju je pogledom toliko prodornim da Gabi za trenutak izgubi dah. Delovao je neverovatno uzdržano. Možda mu se nije svidelo što njegovog brata oslovljava po imenu.

A onda, iznenadivši sve prisutne, Kvil se elegantno nakloni devojčici. „Gospođice Fibi.“

Kad se osmehnuo, Gabi primeti kako mu se celo lice ozarilo. Možda i nije bio tako strašan – a pošto će uskoro postati rod, morao joj je biti drag.

„Znate li gde je moja nova mama?“, upita Fibi.

Gospodin Djuland odmahnu glavom, vidno nespreman za ovo pitanje. „Bojim se da ne znam.“ On upitno pogleda u Gabi.

„Mislila sam da će padati kiša“, razgovorljivo će Fibi. „Moja dadilja mi je rekla da je englesko nebo stalno crno kao đavolji kazan! Zašto ne pada kiša? Mislite li da će pasti po podne?“

Kvil presrete Gabin pogled iznad devojčicine glave i ponovi: „Nova mama?“

„Fibi misli na gospođu Emili Juing“, pojasni Gabi. „Gospođa Juing je sestra Fibine pokojne majke. Vidite, Fibini roditelji su nastradali u Madrasu i Fibi je poslata u Englesku. Ali kapetan broda me je obavestio da je pismo kojim je gospođa Juing obavještena o Fibinoj situaciji verovatno zalutalo. Potvrda od gospođe Juing nije stigla pre polaska *Plesija*.“

„Zašto ste je, kog đavola, uopšte i ukrcali na brod?“

Gabi je bila vrlo svesna da Fibi pomno sluša njihov razgovor. „Bila sam sigurna da smo se mimoišli s pismom gospođe Juing“, vedro uzvratila ona. „Čisto sumnjam, budući da nje nema ovde“, primeti gospodin Djuland.

Gabi ga prekorno pogleda. „Takođe je vrlo moguće da nije obavještena o našem dolasku, gospodine Djuland. Nažalost, *Plesi* je pre mesec dana skrenuo sa kursa. Morali smo da obiđemo Kanarska ostrva i vreme nam nije išlo na ruku tokom plovidbe kroz Biskajski zaliv.“

„Zar gospođica Fibi nema guvernantu?“

„Trenutno ne. Za potrebe putovanja bila je unajmljena gospođa Sibald“, nastavi Gabi. „Ali sada, kada smo stigli na kopno, gospođa Sibald se više ne oseća obaveznom da brine o njoj. Ostavila je Fibi na brigu posadi i otišla.“

„Gde je kapetan? Gospođica Fibi je njegova odgovornost. Ostavićemo dete njemu i otpratiću vas do kuće Djulandovih, gospođice Džerningam.“

„Ne sviđa mi se kapetan Rambold“, začu se dečji glasić. „Neću da me ostavljate njemu. Ne želim više da ga vidim.“

„Bojim se da to nije moguće“, reče Gabi. „Vidite, kapetan Rambold bio je tako srećan kada smo pristali na obalu – verovatno se u nekom trenutku putovanja uplašio da ćemo potonuti. A uložio je novac u veliki kontingent šešira napravljenih u Indiji. Neopisivo su ružni. On ih zove *Chapeau Nivernois* i planira da ih proturi kao francuske...“

Gabi primeti kako Erskin Djuland skuplja usne pa žurno završi svoje izlaganje. „Kakogod, kapetan Rambold se već oprostio od nas i otišao da nadgleda istovar svojih šešira.“